

מהצורה ראשונה

הכרמוניה

20.3.2010

מו"ל: הדסה הרלינסקי

האילת והלגלגן לא מע"מ

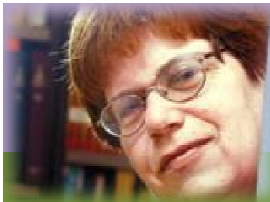
מחיר: ח"י שקלים

דבר המערכת

בגאווה רבה מערכת עיתון "הכרמוניה" גאה להציג את הגיליון הראשון! כמו לכל עיתון שמכבד את עצמו גם למערכת שלנו יש מטרות מכובדות: -עדכון וקשר על הנעשה במשפחה בארץ ובעולם דרך העיתון. -נתינת במה לכישרון הכתיבה והיצירה הגלום בכל אחד ואחת מבני ובנות המשפחה.

-יצירה משותפת שבתקווה גם תיצור במות מפגש ושיחה חדשות של הכרמונים. זהו גיליון ראשון, ובתקווה בגליונות הבאים כבר יהיו פינות חדשות. הרבה מזל טוב לכל העוסקים במלאכה ותודה למעין שעזרה בעיצוב הגראפי. בגיליון מורץ של "הכרמוניה" תקבלו טעימה לקראת סדר פסח אותה הכין תליק (מבלי להזכיר פעם אחת את הסוד שבהכנת האורז). נקבל ווידוי חושפני וראשון של איילת. עוד בגיליון - ראיון ראשון של עורך העיתון עם פסיה. אבא יספר על מעשיו בימים אלו (מזל טוב ליום הולדתך!). אבי ותמר יעדכנו גם הם בחדשות (ברכות מהמערכת לרגל יום הנישואים השני). בתיה תספר על מסעות הבובע באשה בעיר הגדולה ואור יגולל את מעלליו בימים אלו באילת. תהנו!

הפראגונה

מנדל וטיוול בחודש מרץ

באשה יודעת קצת לקרוא היא אומנם אישה אבל בכל אופן אומרים שאמא שלה-חוה- הייתה נינתו של הגאון מוילנה וגם הסבא גבריאל היה מלא וגדוש "ארון הספרים" קראו לו.

אבא-אברהם-לא התנגד שבאשה תלמוד לקרוא אבל כמובן לא את לשון הקודש.

הרמזורים קצת בלבול אותה אבל היא ראתה מה עושות המכונות וראתה את התמונות של האיש האדום והאיש הירוק והבינה את הרעיון.

"באמת צבע ירוק הוא יותר ידידותי"-חשבה לעצמה. ובכלל הכל היה ירוק, לפני שבוע היו גשמים חזקים בירושלים ועכשיו הכל רענן.

באשה חששה שהחום הגדול לא יותיר את הצמחייה הירוקה הרבה זמן.

באשה הבינה שהיא מתקרבת לבית. מנדל לא גילה לה את מי תפגוש היא רק ידעה שבדירה מס' 1 היא תפגוש את צאצאיה, היא גם ידעה שתוכל לשוחח איתם קצת בידיש וזאת שאלה שהציקה לה והיא שאלה את מנדל לגביה.

בדרך היא פגשה אנשים שדיברו בכל מיני שפות משונות בין השפות היא זיהתה גם עברית.

באשה שאלה את עצמה בשביל מה הייתה צריכה את כל הבלגן.

לא עדיף היה שהייתה מוותרת ונותנת לשכנתה פסיה את הפרס? מנדל לא היה מתנגד.

ומה יקרה אם תתאכזב?

באשה עמדה בפתח הבית, תליק לא היה בבית הוא בדיוק הוריד את הכלבות לטיוול.

את הדלת פתח יזהר בחולצה כחולה הוא קפץ לכמה שעות לביקור..

הייתה זו אהבה ממבט ראשון.

באשה הרימה טלפון למנדל הוא הסכים, באשה הצטרפה לקומונה ברחובות.

מנדל טוב הלב המשיך לדאוג למריל שלימלה ווולול, הוא ידע שבסופו של דבר באשה תחזור.

לבובע באשה היה לא קל לצעוד באותו יום שרבי בחודש מרץ. היה חם, הדרך ליד בריכת הסולטאן והכנסיה הסקוטית הייתה קצת קשה בגלל השרב. כמה נהגי מוניות עצרו לידה והציעו לה נסיעה במחיר מוזל, כל האנשים נשארו בבית בגלל החום והיה קשה למצוא נוסע בדרך..

באשע הססה. אומנם המחיר לא היה גבוה אבל צריך לחסוך כל פרוטה. מריל כבר הגיעה לגיל 15. יששכר בער האלמן כבר שלח שדכן, אומרים עליו שהוא אדם טוב וגם כסף לא חסר לו אבל מריל היא רק בת 15 והוא בן חמישים.

אם הייתה חוסכת יותר ופועלת יותר הייתה יכולה להשיג שידוך כמו שהשיגה לעלקא-גם תלמיד חכם הוא יענקל שפירא וגם צעיר.

איך תוכל היא בימים כאלו אפילו להרהר בתפנוקים כדוגמת נסיעה במונית.

באשה המשיכה ללכת, האויר היה נעים, הדרך לרחוב יפתח איננה כה ארוכה.

מחר הכל ישתנה, רק ליום אחד ניתנה לה ההזדמנות לפגוש בצאצאיה והיא מאד נרגשת.

התחרות הייתה קשה ובאשה זכתה בה ממש במקרה, לה אף פעם לא היה מזל היא לא נחשבה אף פעם לבחורה יפה וגרוע מכך-תמיד הייתה מונחת על כתפיה אחריות כבדה. תמיד כל הקשיים נפלו עליה.

למה היה צריך אריה לייב למות כל כך צעיר? למה כולם ציפו תמיד שבאשה תעזור לכולם? למה אף אחד לא דואג גם לה?

נכון שאחרי שאריה לייב נפטר עזרו לה קצת עם וולול התינוק, אבל איך אפשר להשוות זאת לטיפול שלה באחיה דן החלבן החולה ובכל המשפחה? באבא שלה אברהם ואפילו בסבא הזקן גבריאל? באשה הייתה מרוצה וגאה מאד מעצמה ומחוש הניווט שלה.

הכל כל כך השתנה ובכל אופן לא היה לה קשה להתקדם, נכון, היו הרבה בתים חדשים אבל רובם היו נמוכים ולא שינו כל כך את הנוף.

באשה אוהבת לטייל באזור הזה, לפעמים, בזמן אמת מעניין למה מנדל בחר דווקא בה? כשהיא תחזור היא תשאל אותו ונדמה לה שהוא לא ישקר.

לפני שהשתנה וקבל את הכישרון הזה הוא היה שכן טוב ועזר לה אחרי שאריה לייב נפטר.

היה נדמה לה אז שאם היא רק הייתה רומזת לו הוא היה שולח שדכן ומבקש את ידה אבל מנדל היה תמיד ביישן ונחבא אל הכלים אולי בגלל זה ניתנו לו הכוחות האלו. באשה הגיעה לבית העם הגרמני בכניסה לדרך בית לחם היו שם שלטים בעברית שבאשה לא הצליחה כל כך לקרוא.

הפּראָגנאַ

פינתו של מיכה

שלום לכולם.

החודש האחרון עבורי הוא זמן להיערכות והתחדשות במשמעויות שונות. הנושאים סובבים באותם תחומים המוכרים לי מאז. מתחום ההוראה אני מתנדב בבית הספר תל"י גילה בירושלים, הכנתי קבוצת תלמידות מכתות ה-1 ו-2 ל'חידון ירושלים' ועתה אני מכין שתי קבוצות תלמידים מכתה ה' למבחני מיצ"ב = מדדי יעילות וצמיחה בית ספרית. הופתעתי מאד מרמת הידע, היישום, ההבנה והפתיחות שמגלים הילדים. זאת ממש הנאה. שעות רבות אני עובד ליד המחשב ועוסק ב'עיתונות ההיסטורית' ובמיוחד של בן יהודה: 'הצבי' ו'האור'. נחשפו הרבה בני משפחה המאזכרים בנושאים מגוונים. אולם מעבר לכך יש גם מאמרים מרכזיים למשל: נושא המים בירושלים, בשנת 1890 עם צפי של גידול האוכלוסייה כעבור עשור עד חמישים אלף וסקירה מקיפה של כל המקורות כגון עין יאלו, עין חמד, כל הבריכות בעיר וסביבותיה, מאגרי הבורות... כולל חישובי מקורות המים לפי שפיעת המעיינות בחישובים לדקות.

ימים אחדים בשבוע תמצאו אותי בספריית 'יד בן צבי' שם כבר רואים בי הספרנים כבן משפחה. מצאתי גם חומרי מקורות ראשוניים, זה הצד היותר מעניין החל מחמשת המפקדים שערך מונטיפיורי בארץ ישראל והמשך בתצלומים של כתבי יד שהשתמרו באמסטרדם - הייתה מרכז מווסת כספית ומינהלית ומוקד הקשרים בין יהודי הארץ במאה הי"ט ומקורות היניקה של כספי 'החלוקה' שהתנקזו לאמסטרדם מיהדות מערב, מרכז ומזרח אירופה ומשם נשלחו לא"י - לחלוקה בין 'הכוללים'. בני משפחתנו - מלפני כמאה וחמישים שנה התפלגו בין העניים המדוכאים ובין הנהגה מובילה. היום לאחר בניית השלישית נערכה חנוכת בית הכנסת 'החורבה' - בית יעקב בעיר העתיקה ירושלים. בית הכנסת היה מרכז 'הפרושים' - מיפקדה, בית-דין ואוניברסיטה. גבריאל שנכדינו אור, דני והאחרים הם דור תשיעי ממנו, היה מתלמידי ההגר"א (הגאון מוילנה). ר' גבריאל עלה ארצה ב-1810 ומצא מותו בחצר בית הכנסת - המדרש 'מנחם ציון' שמיקומו היה בחצר 'החורבה' אלא שגבריאל מת ב-1857 כלומר 7 שנים לפני חנוכת בית הכנסת בפעם השנייה.

לידיעתכם, מצד סבתא פנינה הסבתא שלה, אם שלמה שטמפפר הרוקח...

הייתה ממשפחה 'חסידית' כך שבמשפחתנו היה מיזוג של 'מוצא הכוללים'.

במהלך חיפוש השורשים גילינו אמא ואני סיפורים מדהימים, מעניינים ומרתקים הנישענים על מקורות גם בהיבט המימצא הארכיאולוגי בחשיפת מציבה מקורית בהר הזיתים. תליק תיעד התהליך בצילומים.

החודשיים הקרובים מעמידים את כולנו במשימה שהיא גם ריגשית מאד וגם ראוי שנעשה אותה בצורה היותר עניינית ושתבטיח הרבה בריאות ונקווה אופטימיות. באופן מעשי כבר בוצעו המהלכים הראשונים. המטלות לפני רבות: ב'ספר המשפחה' לכתוב עוד על סבתא פנינה ולסיים על סבא יעקב וכן הכנת מפתח לכל הדמויות תוך ציון האזכורים במקורות ותעודות לסוגיהן. בנושא המשפחתי הרחב אני כבר מגויס.

כולנו מאושרים שהסתיים 'עינוי הדין' באשר לאמא כה לחי ויישר כוח! ליהרר מגיעות ברכות חן חן! על הרעיון. ניתן כולנו יד להתמדה ולהצלחה.

אני מבטיח גם לא להלאות אתכם ב'מישפחולוגיה'. העיקר היו הכל אתם וכל בני ביתכם בריאים וחזקים.

באהבה רבה מאבא - הצופה לשנתו ה-69.

**לאבא,
ברכות, עד 120.
מהמערכת!**

הפראוניה

חג שמח לכל הכרמנים

מחיי אבי ותמר

- א. אתמול חגגנו את יום הנישואין השני שלנו.
- ב. ממש באותו היום נודע לנו בוודאות שהעובר שייוולד (בלי לפתוח פה לשטן) הינו בן.
- ג. בעת האחרונה ראינו סרט גרוע במיוחד "מרגל במשרה חלקית" אל תלכו בשום פנים ואופן.
- ד. נמש החליטה לערוך טיול שנתי ותמר חיפשה אחריה שעות.
- ה. הסדרה האהובה עלינו בטלוויזיה הינה "רמזור" (יום שישי בערוץ 2 בשעה 22:30)
- ו. לכל מי שרוצה לתמר יש קופונים להנחות משמעותיות ל"יטבתה בעיר".

משולחנו של שליחנו בגלזגו

לרגל פרסום המהדורה הראשונה של העלון לבית כרמון הוחלט בישיבת המערכת לקיים ראיון חגיגי עם ילדי המשפחה שזכו לפרסום עולמי עם צאת אלבום הבכורה שלהם "בחזרה לויתקילנד". פגשנו אותם ערוכים לשולחן ארוחת הבוקר ואח"כ דיון קצר עם יחצ"ני הלהקה (אמא) הוחלט להתמקד בשאלות הקשורות לחג הפסח הקרב ובא.

הגעתם לישראל אחרי 40 שנות שיטוט. מה הדבר הראשון שתעשו?
אדם: אלך לאכול גלידה.
ליבי: אלך לבריכה.
דניאל: אלך לחוף הים.

אתם רוצים להעביר איזשהו מסר למועדון המעריצים בישראל?
ליבי: מקווה שירד אצלכם קצת גשם כדי שהפרחים לא ימותו.
אדם: (בעברית) שלום.
דניאל: אני אוהב אתכם.

כאן נחתם הראיון כשמצטרפת אלינו יחצנית הלהקה ומאיצה בילדים לסיים לאכול כי עוד חצי שעה צריך להיות בבית הספר. חג שמח לכולם משבט כרמון בגלזגו.

ובכן ילדים, ידוע שכשברחו בני ישראל ממצרים הם עזבו את ביתם בחופזה. אם אתם הייתם במצבם ויש זמן לארוז פריט יחיד מה תיקחו? דניאל: אופנוע, שאוכל לנסוע מהר...
אדם: את הפנס שלי – שאוכל לראות בחושך.
ליבי: מטוס – שאוכל לעוף מהר
(אדם מוסיף שיש לו מטוס של ספיידרמן)

חציתם את נהר הנילוס ונתקלתם בקרוקודיל, מה תעשו?
אדם: אני ארביץ לשיניים החדות שלו עם החרב שלי.
ליבי: פשוט אתרחק ממנו.
דניאל: אהרוג אותו עם חנית ואם אני אהיה מאוד רעב, אוכל אותו.

רעיון למקום מחבוא לאפיקומן –
אדם: אני אמועד אותו לחתיכות קטנות ואשים אותו בקופסת המטמון בארון שלי. ליבי: אני אוכל את האפיקומן ואף אחד לא יוכל למצוא את זה אצלי בבטן. דניאל: אצלי בכיס.

ההגדה סיפרה על ארבעה בנים, מי אתם ולמה?
אדם: אני אהיה החכם כי אני מאוד חכם.
ליבי: אני אהיה חכמה כך שאוכל לקרוא ולכתוב כי היו כאלה במצרים העתיקה שלא ידעו.
דניאל: אני אהיה הרשע כך שאוכל להילחם עם החרב ג'די שלי (מ"מלחמת הכוכבים").

הפּוֹנֵה

וידוי

המעמד מרגש ומחייב.

בכל זאת – גיליון ראשון, חגיגי וכרמוני לדורותיו. ומכיוון שכך, חשבתי לפתוח בדף חדש, ובראש צלול, ולמרות המבוכה, פשוט להתוודות, קבל משפחה ועדה. על עבירה שביצעתי בהיותי בת חמש בערך.

מניחה שיש לי מספר נסיבות מקילות שיכולות להיזקף לזכותי:

1. אני די תמימה. 2. יש לי דמיון פורה. 3. קראתי המון ספרים ואגדות, כשהייתי קטנה. 4. אני פתיה ומאמינה כמעט לכל שטות. (יש דוגמאות למכביר, גם מהתקופה הנוכחית, ועדים רבים מבני המשפחה).
5. אני מניחה שביליתי יותר מדי שעות על ענפי עץ התות שבחצר, זללתי יותר מדי תותים, וגם נהניתי לדמיין אל תוך גזע עץ התאנה. ולא נשכח את ארגז החול בביל"ו שמונה, שם היה לי ברור שאם אחפור ואחפור עד לקרקעיתו, אגיע לקרום כדור הארץ.

מאד נעים לשגות בחלומות ובאשליות. אומנם, מדי פעם חוטפים איזה כאב בטן 'קליל' מאכילת תותים, או אלרגיה מאיזה חרק שמתחבא בחול, אבל אפשר ככה להמציא סיפורים ולתכנן תוכניות. סיפור ילדות אחד, התגלגל באיזה בוקר לדעתי, ונראה היה לי מדויק וראוי לבדיקה. חבל רק שקראתי את אמצע הסיפור, כי אילו הייתי מתעמקת בו, הייתי מגלה שבעצם, אולי, אז-ככה, כי, ברור שלא! פינקיו.

גיבורי הילדות שלי היו לרוב ג'ינג'ים הרפתקנים. כמו הגנרל דורקין, הילדה רובין הוד, החמישייה הסודית, או השביעיה עם הכלב, 'מרקו' של אדמונדו דה אמיצ'יס, ג'ו מ'נשים קטנות', החבורה המהוללת חסמב"ה, ועוד רבים. אבל פינקיו היה מיוחד. כי לצד השובבות הסקרנית שלו, הוא היה גם פתי תמים וטפשו. למשל, כשהשועל והחתול פגשו אותו וספרו לו שכדאי לשתול מטבעות זהב בשדה הפלא, הוא האמין, והיה בטוח שיצמח לו עץ שיניב מטבעות יפים ובשלים. הוא לא היה מודע לעורמה ולכחש שבפיהם, ורעיון נס המטבעות קסם לו.

וכאן, הזמן לוידוי שלי.

כי גם אני האמנתי בלבי לשמשון ויובב, והייתי בטוחה שאם אשתול מעט כסף, יצמח לנו בחצר, עוד עץ קסום ואיתני, אפילו יותר מעץ התות והתאנה. אני זוכרת שחשבתי לעצמי, בוקר אחד, בהיותי בת חמש בערך, שאם אגדיל ואעשה, ואטמין בחצר זרעי פנקס צ'קים, או אולי אפילו פנקס שלם, אזי יצמח עץ רציני. כך, בטוח שיהיה למשפחה שלנו המון כסף, כי הרי נוכל למלא בכל צ'ק, איזה סכום שנרצה. ואני, אוכל לקנות המון המון ארטיקים אצל פליקס במכולת.

זהו.. התוודיתי.

אופס. סליחה.

כי לאחר זיק המחשבה וההחלטה, הגיע גם רגע המעשה.

מביך, אבל באמת שתלתי פנקס של אמא בחצר. וכמו פינקיו, גם אני הכחשתי בכל תוקף שעשיתי זאת, כאשר אמא שאלה אותי האם זאת הייתי אני.

התוודיתי בפני אמא לראשונה, לפני שנה בערך, והיא צחקה. (איזה מזל!). © חשבתי גם שהוידוי יאה ומתאים לגיליון ראשון, חגיגי וכרמוני לדורותיו.

אז הנה – ושוב,

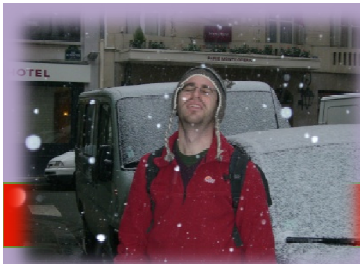
סליחה,

תודה!

והמון אהבה, מאיילת

צילום אילוסטרציה

הכרמוניה

פסיה כרמון שוברת שתיקה

* המאמר הוא סאטירי ואין לייחס לנאמר בו כל משמעות

אחרי שנים של שתיקה ואחרי פניות חוזרות ונשנות לאורך השנים מצד התקשורת, נעתרה לפנייתנו לרגל יציאתו של העותק הראשון של "הכרמוניה" – מי שידועה בציבור הרחב אולי בתור הדמות המשפיעה ביותר בהיסטוריית השוק האפור הישראלי – מי שמכונה "מלכת לוד" אתי אבוטבול, או בשמה החדש פסיה כרמון. הראיון התקיים בבית דירות צנוע בשכונה בדרום ירושלים, ולבקשת המוראיינת מתחת למיטה זוגית תחובה.

שלום אתי: "פסיה, אתי כבר לא קיימת".

ובכן פסיה למעשה בשנים האחרונות נעלמת למעשה מעיני הקהל הרחב לאחר התפוצצות פרשת "החבילה הגרוזינית ברהט" והאיומים המפורשים על חייד בעקבות התפוצצות הפרשה. מה עשית בכל השנים הללו?

ובכן, יזהר, קודם כל אני רוצה להודות לך על הראיון, נכון בשנים האחרונות בעצם הקדשתי את חיי למה שאני מכנה "בחירה עצמית" אני משחזרת עם עצמי, ואת התגלגלות חיי שהובילה אותי לנקודה שבה אני נמצאת היום – בה אני לא יכולה לצאת לרחוב ליותר מ-10 דקות וגם זה רק בליווי צמוד. חיים רצופים של פחד ופרנויה מבלי לדעת מאיפה יבוא המוחסל שיעשה את מה שכל כך הרבה אנשים היום בעולם התחתון מקווים שיקרה. ניסיתי להבין איך מישהי כמוני שהייתה בתקופת התיכון והצבא "הבטחת המשפחה", מישהי שציפו ממנה בגיל הזה כבר להוביל את העסק המשפחתי ולהיות אמא, התגלגלה כל כך מהר לעולם הפשע שברחובות לוד. אני אומרת לך יזהר, במשך 5 שנים חייתי כמו מלכה – מכוניות פאר, רולקסים, בחורים, מסיבות, קלפים, והיום – לפעמים אני מתעוררת בתוך השתן של עצמי, אין לילה שאני לא חולמת על הכדור שיגמור את העסק.

עדיין? אחרי כל כך הרבה שנים?

כן. זה לא עוזב אותי. כל רעש, כל טריקת דלת, כל אדם זר שנכנס לבית. חוץ מכמה אנשים מאוד מסוימים מהמשפחה שאני במסתור אצלה בשנים האחרונות – אי אפשר לבטוח באף אחד. ניסו להביא לפה איזו ילדה אחת מחולון, צ' (השם שמור במערכת – י.ב.) שקצת תוציא אותי מהמצב שלי, אבל כלום לא עוזר, בלילה בכלל אין על מה לדבר – חוץ מכמה דקות של סגריה בחוץ בערב אני לא מוכנה לצאת יותר מ-50 מטר מהבית פה.

ומה המחשבות לעתיד?

בימים אלו אני בוחנת אופציה של לקבל דרכון של האיחוד האירופי דרך הקשר המשפחתי שלי (אביה של פסיה נולד למשפחת שנאוצר בגרמניה, אולם גם הוא היה מעורב (בסמים) – י.ב.) ולהתחיל הכל מחדש, אני עובדת על הגרמנית שלי בימים אלו. אני לא יודעת אם אוכל לעשות את זה, בכל זאת נקשרתי לבני המשפחה המאומצת שלי פה ואחרי העיקור שעברתי בתקופה שהייתי בנווה תרצה אין לי גם יכולת להקים משפחה. נראה, אלוהים גדול..

למה השם פסיה?

לא יודעת. שם מעפאן. אבל זה נדבק אז זרמתי עם זה...

ברכות ל"כרמוניה"?

שיהיה יותר מעניין מהשיחות ביניכם..

פסיה וצ' בימים טובים יותר

"ניסו להביא לפה איזה אחת מחולון... אבל כלום לא עוזר..."

[illegible]

הפראגונה

פוספוס מחפש את סבתא הדסה בלונה-פארק,
עזרו לו למצוא אותה.

